

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Žalm 78, 1 – 8

Text: 2 Tim 1, 5 – 8 *Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Euniké, a kterou máš, jak jsem přesvědčen, i ty. Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou. Neboť Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu.*

Máme před sebou úryvek druhého dopisu apoštola Pavla mladému Timoteovi, kterého nazývá svým „synem ve víře“. Z toho je patrný významný podíl apoštola Pavla na tom, že Timoteus uvěřil v Krista. Nicméně apoštol zřejmě nebyl jediný, kdo výrazně ovlivnil Timoteův duchovní vývoj. Důležité bylo také to, v jaké rodině Timoteus vyrůstal. Z bible se dozvídáme, že Timoteus byl dítě ze smíšeného manželství. Narodil se v Lystře. Matka byla Židovka, ale otec byl Řek, a tak malý Timoteus nebyl obřezán. Pavel jeho rodinu poznal při své první misijní cestě po malé Asii. Ve svých listech Pavel často vzpomíná, jak se za Timotea modlil spolu se staršími církve a jak u něj rozpoznali veliké obdarování pro službu v církvi. Nejednou Pavel Timoteovi připomíná, aby nezanedbával svůj dar, který od Pána Boha dostal. Vzpomíná, jak se spolu modlili, a připomíná mu i ty, kteří ho vychovali, především jeho matku Euniké a babičku Lóis. A my si na příkladu Timotea smíme uvědomit, jak obrovským požehnáním pro každého jednotlivce i pro celý sbor jsou takoví lidé, kteří jakoby stojí v pozadí, lidé podobní té obyčejné, všední a pro nás zcela neznámé babičce Lóis, o níž se zmiňuje apoštol Pavel ve svém listu Timoteovi.

Pro sborové společenství jsou totiž důležité nejen vůdčí osobnosti, které stojí v čele a jsou vidět. Pro víru mnohých z nás je důležité mít i takovou babičku, jakou měl mladičkový Timoteus. Sbor přece nemůže žít jen z pár podařených akcí a vnukové nepřijdou k víře jen proto, že chodili do mládeže nebo že se účastnili víkendovky s farářem. Řekl bych, že častěji lze pozorovat ovoce víry tam, kde je v pozadí přítomna nějaká ta věřící babička Lois a ještě mnohem pravděpodobněji tam, kde je také nějaká věřící maminka Euniké. Svědectví lidí nenápadných jakoby neznámých, avšak upřímných, poctivých a spolehlivých. To je něco, co přispívá ke kontinuitě sborového společenství.

Přitom je třeba myslet také na to, že ta babička Lóis nemusí být vždy nutně mojí vlastní babičkou! Matka Euniké nemusí být zrovna moje matka, tady nejde jen o pokrevní příbuzné! Tím duchovním průvodcem, který vydává dobré svědectví, může být kterýkoliv věřící. Každý z nás může být tím nenápadným, podpírajícím duchovním průvodcem, který takto slouží jednotlivcům a potažmo celému společenství.

Apoštol Pavel říká, abychom na takové lidi ve sboru nezapomínali. Máme si je vděčně připomínat, vážit si jich a děkovat za ně. Pochopitelně, že tu nejde o nějaké oslavování člověka či přehnané zdůrazňování lidských zásluh. Křesťané nemají trpět mesiášským syndromem, a myslet si o sobě, že svou horlivostí spasí svět. Křesťan není borec, který všechno ví a všechno zná a všechny kolem sebe může poučovat.

Když se podíváme do bible na tu babičku Lóis a maminku Euniké, tak jediné a nejpodstatnější, co je o nich řečeno je to, že měly upřímnou víru. Jak překládají kraličtí – víru bez pokrytectví. Pokrytectví ve víře je totiž velmi nedobрым svědectvím, ale víra upřímná, víra v Krista Ježíše, která umí přiznat, že někdy neví a nerozumí nebo která umí přiznat vlastní selhání, chyby a omyly, taková víra je nejen požehnáním pro společenství ale je i výborným příkladem pro mladé.

Jak známo, mládež bývá charakteristická svou kritičností k dospělým. Mladí lidé jsou velmi citliví na jakoukoliv neupřímnost a pokrytectví ve víře. Vnímají to velmi silně. Proto není většího neštěstí pro křesťanský sbor, než-li, řečeno natvrdo, křesťané-pokrytci. Když se něco jiného říká a něco jiného dělá. Když se modlíme, ale neumíme odpustit. Když mluvíme zbožně o lásce, ale vzápětí někoho

zraníme či podrazíme. Když se tváříme zbožně, ale svým jednáním to popíráme. Když oslavujeme Boha, ale zároveň vidíme na všem a na všech jen to nejhorší. Když jedněmi ústy chválíme i pomlouváme. Když lpíme na zvycích, ale svým jednáním popíráme jejich smysl. Takové projevy jsou ranou pod pás mladé vznikající víře.

Ale platí to i naopak – úžasná síla víry se projeví tam, kde dokážeme jednat otevřeně, upřímně, kde poctivě přiznáme svou nedostatečnost, svá selhání, a právě tím ukazujeme svoji závislost na Božím milosrdenství a na Boží věrnosti.

Je krásné, když pak apoštol může ve svém dopise vyjádřit, že vidí upřímnou víru, víru bez pokrytectví také u Timotea. Je zjevné, že Timoteova zbožnost byla významně ovlivněna zbožností jeho babičky Lóis a matky Eunike. Která babička, dědeček nebo rodiče by neslyšeli rádi, že jejich modlitby měly smysl a byly vyslyšeny? Je vůbec v životě nějaká větší radost než radost z upřímné víry našich potomků?

Věc má ale i druhou stranu. Také je třeba vědět, že nelze žít jenom z víry těch, co byli před námi. Nelze svoji víru odvozovat jen od víry našich předků. Apoštol se nyní obrací s naléhavou výzvou přímo na Timotea a říká: „Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou.“ Tedy, něco jsi přijal a teď je na tobě, abys to v sobě rozněcoval, rozvíjel, abys na tom stavěl. Bůh nám nedal ducha bázlivosti, píše Pavel Timoteovi, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.

Potřebujeme ducha síly? Ti, kdo nemají ducha síly, ti mají potřebu si svoji sílu dokazovat všelijakými siláckými kousky, snaží se věci řešit vlastní silou a násilím. Kdo však má ducha síly, ten je silný tak, že se v pokušení dovede ovládnout, že má sílu nenechat se vyprovokovat, a nemá potřebu si svou sílu nějak dokazovat.

Dále potřebujeme Ducha svatého jako ducha lásky. Bez něho zakoušíme jen náhražky pravé lásky. Někdy o lásce jen mluvíme, jen po ní toužíme, ale pravou lásku neprožíváme. Někdy zcela mylně pokládáme za lásku něco, co má k lásce hodně daleko. Je až s podivem, jak se lidé nechají snadno obelstít všelijakými napodobeninami lásky a počínají si pak velmi nerozvázně.

Proto apoštol jmenuje jako třetí věc ducha rozvahy. Tedy nevrhat se do něčeho bezhlavě a bez rozmyslu, ale rozvažovat, co je pravé a správné.

To jsou dary, které smíme přijmout z Boží ruky. Bůh nám dává ducha síly, lásky a rozvahy. Když dar Božího Ducha přijmeme do svého srdce a necháme se jím proměnit a řídit, pak dostaneme sílu vydávat svědectví o Boží lásce s odvahou a rozvahou. A to přesto, že je téměř jisté, že nám takové jednání přinese i mnohé protivenství. Všichni, kdo chtějí žít opravdu zbožně v Kristu Ježíši, zakusí nějakou formu pronásledování. Ty však, říká apoštol, setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen.

A to je poselství dnešního biblického textu i pro nás. Abychom si po celý život 1) připomínali upřímnou víru našich předků; abychom 2) rozněcovali oheň Božích darů, které nám byly dány a 3) abychom se nebáli vydávat svědectví o našem Pánu. Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti. Nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.

Modlitba: *Pane náš, děkujeme ti za všechny, kteří nás vedli ke poznání tebe. Dej, at' v sobě nedusíme oheň Ducha svatého, ale rozněcujeme jej jako ducha síly, lásky a rozvahy. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane náš, Ježíši Kriste, jsi nám nablízku a my smíme tobě s důvěrou předkládat své prosby a přímlovy. A tak se modlíme jeden za druhého, za naše bratry a sestry, za naše sousedy v lavici, za naše přátele a blízké, zvláště za ty, kde tu dnes s námi nejsou a na které s láskou myslíme. Prosíme za ty, kteří nám dělají starosti i za ty, kteří si dělají starosti o nás. Modlíme se však i za všechny nám neznámé, kteří jsou nemocní, osamělí, trpící. Přímlováme se za pronásledované křesťany ve světě, za lidi, kteří žijí nesvobodně, za ty kteří se nemají tak dobře jako my. Přímlováme se za lidi, které stihlo neštěstí, v těchto dnech pak zejména za obyvatele libanonského Bejrútu. Ježíši, ty, který jsi sám trpěl, rozumíš lidskému utrpení. Prosíme, skloň se k těm, kteří jsou zoufalí, kteří ztratili radost ze života, prosíme za ty, kteří si nevědí se životem rady. V tobě nalézáme spásu i opravdu svobodný přístup k Bohu Otci. Amen.*